

РЕШЕНИЕ

№ 101

гр. София, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-18, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослава Кацарска

при участието на секретаря Ирена М. Апостолова
като разгледа докладваното от Мирослава Кацарска Търговско дело № 20211100900945 по описа за 2021 година

Предявени са субективно съединени искове с правно основание чл. 95а от ЗАПСП във връзка с чл. 95 от ЗАПСП.

Ишците Й. СТР. Й. и К. ХР. Й. поддържат, че ответникът стопанисва къща за гости край Боровец и през 2007г. ишците са участвали в заснемането на серия от фотографии с рекламна цел, промотиращи същата, като са позирали в различни части на вилата. Твърди се, че снимките са заснети от професионален фотограф, но за ишците са възникнали права като артисти-изпълнители по смисъла на ЗАПСП. Твърди, че ответникът е поместил снимките на своята интернет страница и описаните уебсайтове за резервации, като видно от констативните протоколи ползването е продължило до 26.11.2020г. включително. Твърди се, че липсва отстъпване на правата за използване на фотографиите и не е заплатено възнаграждение за това, поради което същото е неправомерно. Сочи се, че фотографиите инкорпорират артистичното изпълнение на ишците и ответникът е нарушил правата им, което съставлява използване по смисъла на чл. 76, ал.1 т.3 от ЗАПСП, но им се дължи обезщетение за всички вреди. Считат, че обичайното възнаграждение би възлязло в размер на 50-100 лв. на месец за периода на ползването, като се твърди, че ответникът е реализирал приходи от използването на снимките през целия процесен период. Предвид горното претендират присъждане на обезщетение в размер на 3500 лв. за всеки от ишците, или общо 7000 лв. В хода на производството поддържат претенциите си чрез процесуалния си представител адв. Я., по съображения, подробно изложени и в писмени бележки. Претендират и направените по делото разноси.

Ответникът ЕТ „С.И.-М.Д.Н.“ е подал писмен отговор от 23.07.2021г., в който

оспорва, че исковите са неоснователни. Първоначално заявления довод за нередовност на исковата молба поради непосочване на банкова сметка е уважен, като в изпълнение на разпореждането на съда от ищците е посочена такава с изрична молба. Ответникът не оспорва, че през 2007г. ищците са позирали за изготвянето на серия от фотографии по устно споразумение с цел да се представят удобствата на къщата за гости – В.С. в к.к. Боровец. Не оспорва и че снимките, направени от професионален фотограф и са били използвани на описаните сайтове, като не оспорва и получаването на нотариалната покана от 14.12.2020г., като твърди, че след получаване на същата, снимките са премахнати от страницата и от сайта за резервации букинг. Твърди, обаче, че ищците са получили възнаграждение за извършеното, тъй като в периода 2004-2011г. те били съдружници и управители в „У.М.“ ООД. Твърди, че по устно споразумение през 2007г. е уговорено и заплатено възнаграждение в размер на 700 евро или 1369,08 лв. на 20.08.2007г. на търговското дружество. Предвид горното твърди, че е заплатено възнаграждение за участието им в снимките и исковите са неоснователни. Наред с това поддържа, че авторското право върху процесните фотографии принадлежи на фотографа, който е изготвил снимките по възлагане на ответника, което произтича от изричната разпоредба на чл. 13, ал.1 от ЗАПСП. Твърди, че ищците не са автори на процесните снимки, а той ги е използвал, тъй като е получил това право от наетия фотограф, който е единствения носител на авторски права. Твърди, че с оглед качеството на ищците на заснети лица, законът предвижда единствено, че за създаването на потретна фотография се предвижда съгласието на изобразеното лице, а такова е дадено. Сочи и че в допълнение чл. 13, ал.2 т.3 от ЗАПСП предвижда, че не се изисква съгласие на изобразеното лице, ако то е получило възнаграждение за да позира, както е в случая. Поддържа, че ищците не са артисти –изпълнители, позовайки се на разпоредбата на чл. 74 от ЗАПСП, тъй като за да са такива съществен елемент е изпълнението на произведение на литературата, науката и изкуството от лицето, т.е. собствен интелектуален принос, което не важи за лица, позиращи за снимки. Твърди, че ищците не са артисти –изпълнители и нямат никакви имуществени парва по чл. 76 от ЗАПСП, поради което и исковите за обезщетения са неоснователни. Оспорва исковите и по размер. Заявено е и възражение за изтекла погасителна давност. Твърди, че евентуалното нарушение при заснемането през 2007г., е с изтекъл давностен срок през 2012г., т.е. девет години преди исковата молба. Претендира отхвърляне на исковите и присъждане на разноски.

Съдът като обсъди доводите на страните поотделно и в тяхната съвкупност и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори и се установява от приложените към исковата молба снимки, че ищците са участвали в заснемането на фотосесия през 2007г., като снимките са били поместени на сайта на В.С. с отбелязване, че това е „фото галерия“ на престоя на една двойка през август 2007 във Вилата и Боровец – пристигането и почивката им, пазаруването и вечерите, преходите пеша и на кон в Рила планина. Снимките не се спори, че са били налични на сайта и към датата, на която помощник - нотариус Кристиан Танев, е заверил

приложените разпечатки като снети от описания сайт – 26.11.2020г. Представен е и констативен протокол от 23.11.2020г. от нотариус С.Т. с подробно приложена разпечатка какво се вижда след влизане в google.bg и изписване на В.С., а именно освен рекламния текст се установява и снимки, на които не се спори, че са заснети ищците.

На стр. 77 и следващите от делото е представена нотариална покана от ищците Й.и, отправена чрез нотариус Л.Т. до ответника – ЕТ „С.и. – М.Д.Н.“, с която се сочи, че не им се предоставя сочената фактура за заплащане на 700 евро – възнаграждение, както се твърди в цитираното писмо, поради което се претендира обезщетение за публичното разпространяване на фотографиите в размер на 6000 лв., както и описаните разноски – възнаграждение за юридически консултации, нотариални такси, или общо 6598 лв. Съгласно отбелязването върху поканата, същата е връчена на адресата на 06.01.2021г.

На стр. 83 е представено писмо –отговор от 23.02.2021г., изходящо от адв. Николов от името на ответника, в което се сочи, че счита, че не дължи обезщетение на ищците.

С отговора на исковата молба е представена и разменена между страните кореспонденция по имейл – стр. 98 и следващите. В първото писмо, изходящо от адв. Н.С. се сочи, че през 2007г. Й.Й. и съпругата му К.Й. като актьори са преотстъпили срочно право за ползване на авторските си произведения на ответника за срок от десет години срещу уговорено възнаграждение, но били установили, че се ползват и през 2020г., три години след уговорения срок за ползване, което е неправомерно.

Съгласно приложена разпечатка на стр. 112 от делото на 20.8.2007г. са заплатени 700 евро на „У.м.“ ООД с основание – заплащане фотосесия, като видно от представената справка като доказателство №4 от Апис-Архив към 2008г. и към 2011г. съдружници в „У.м.“ ООД са двамата ищци – Й.Й. и К.Й., като са представени два договора за продажба на дружествените им дялове от 06.06.2011г. с нотариална заверка на лицето А.Н..

След постановено разкриване на банкова тайна е постъпило писмо с вх. №24135/28.10.2021г. от „УниКредит Булбанк“ АД, видно от което по описаната банкова сметка на клиент „У.м.“ ООД, ЕИК ****, открита на 29.11.2004г., закрыта на 29.01.2009г., пред месец август 2007г. и по конкретно на дата 21.08.2007г. е установено постъпване на сумата от 1369,08 лв. от контрагент С.И.-М., с посочената банкова сметка и основание на превода – плащане фотосесия.

С оглед искането на ищците и задължението по реда на чл. 192 от ГПК от трети неучастващи по делото лица са постъпили съответно молба с вх. №24144/28.10.2021г. от „Н.м.м.“ ЕООД, в което сочи, че възнагражденията за права върху рекламни фотографии възлизат на сума от 300 до 500 лв. за период от месец на артист-изпълнител, като са посочени и възнаграждения за права върху аудио и видео реклами; с писмото с вх. №24145/28.10.2021г. от „А.ф.С.“ ООД се сочи, че обичайното месечно възнаграждение за фотосесии варира в диапазона от 150 -300 лв., а в писмото-отговор от „П.п.“ ЕООД с вх. №24146/28.10.2021г. се сочи на месечна база за рекламни фотографии от 250 лв. до 450 лв. С писмо с вх. №30624/01.12.2021г. от изпълнителния директор на Сдружение за колективно

управление и защита на правата на артистите изпълнители А.А. е посочено, че стандартните ценови условия са както е описано – за първоначално заснемане/ записване и отстъпване на права за срок от два месеца – фиксирана първоначална сума от 200 лв., за последващ период от два месеца – 100% от първоначалната сума, за всеки следващ период след втория – 50 % или 100 лв. на месец, като е посочено и такова за всеки допълнителен канал на разпространение.

По делото е изслушано заключение на съдебна експертиза в областта на интелектуалната собственост, изготвена от вещото лице В. Е., представил заключение от 17.01.2022г. В нея след подробно позоваване на нормативната база, коментиране на оценката като понятие и нейното формиране с термини бази на стойността, а именно описание какво е инвестиционна стойност, пазарна стойност, пазарен наем, справедлива стойност, синергична стойност, ликвидационна стойност съобразно МСО, както и ОИСР и Регламент 20.2031-1/ за данъчни цени/, както и подробно описание на различните подходи за оценка и тяхната приложимост, експертът сочи, че разходният подход счита за неадекватен, тъй като цената, заплатена за създаване на снимките е известна. Посочил е, че приходният подход, който се изразява в метода на лицензионните такси, също счита, че в случая е неприложим, поради което счита, че следва да се позове на метода на ориентировъчните сделки като единствен метод на пазарния подход, който може да се прилага за нематериални активи. Вещото лице приема, че представените 9 броя снимки, изобразяващи мъж и жена в интериора на В.С. са с добро качество и правилна композиция, поради което заключава, че са направени от професионален фотограф. На база постъпилите писма с посочени цени, вещото лице, цитирайки ги в таблицата на стр.15 от заключението, приема, че средната пазарна цена на снимка съгласно пазарния подход възлиза на 325 лв. или за девет броя снимки възлиза на сумата от 2 925 лв. С оглед горното експертът сочи, че средният пазарен размер на възнаграждението, получавано от артист изпълнител за отстъпване на права върху фотографски изображения с рекламно предназначение е 325 лв. на фотография или 2925 лв. за девет фотографии. Същевременно експертът сочи, че всичко в областта на интелектуалната собственост е въпрос на договаряне и при този вид снимки няма икономическа логика да се плаща периодично. Според вещото лице периодичното плащане по същество е лицензиране на образа на артиста / право на портрет чл. 13/, доколкото въпросните артисти не са общоизвестни и не носят голям рекламен престиж, не би било икономическо оправдано да се иска периодично плащане, поради което според него следва да се изплаща еднократно. Според експертът обикновено сродните права върху фотографски изображения се отстъпват за срок по договаряне, но най-често купувачът може да ги използва безсрочно, което е най-икономически оправдано. В случая, понеже не става въпрос за общоизвестни лица, според експертът е икономически оправдано закупуването да е безсрочно, което счита за най-справедливо. При изслушването си в съдебно заседание, вещото лице сочи, че не е ползвал собствени източници на информация / от интернет, лични контакти/, тъй като е счел, че приобщените по делото чрез писмата на третите лица са достатъчни и релевантни. Вещото лице сочи, че от 2007г. до момента има някаква инфлация, но тя не е значима, като справедливата цена би била малко по-ниска, но пренебрежимо.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Съгласно чл.94 от ЗАПСП който наруши авторско право, сродно на него право или друго право по този закон, дължи обезщетение на носителя на правото или на лицето, на което е отстъпено изключително право на ползване, като обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от нарушението. В чл.94а от ЗАПСП е регламентирана особена хипотеза, а именно когато искът е установен по основание, но няма достатъчно данни за неговия размер, ищецът може да претендира обезщетение от 500 до 100 000 лв., като конкретният размер се определя по преценка на съда при съобразяване на всички обстоятелства, свързани с нарушението, визирани в чл.94, ал. 3 и ал. 4 на ЗАПСП.

Безспорно е, че фотографиите са закрилян обект на защита съгласно чл. 3, ал.1, т. 7 от ЗАПСП, като съгласно чл. 5 от закона автор е физическото лице, в резултат на чиято творческа дейност е създадено произведението. Съгласно чл. 5, ал.1 от ЗАПСП други физически или юридически лица могат да бъдат носители на авторско право само в случаите, предвидени в този закон. В разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от ЗАПСП до доказване на противното за автор на произведението се смята лицето, чието име или друг идентифициращ знак са посочени по обичайния за това начин върху произведението. В случая не се спори, че не ищите са заснели въпросните фотографии и те не са техен автор по смисъла на закона, тъй като не са създали фотографиите, а техните изображения са заснети на самите фотографии. В чл.13 от ЗАПСП е регламентирано т.нар. сродно авторско право върху потрети, като законодателят е посочил, че авторското право върху произведение на изобразителното изкуство или произведение на фотографията, представляващо портретно изображение на друго лице, принадлежи на автора на произведението, а за създаване на такова произведение се изисква съгласието на изобразеното лице, като по ал. 2 са изброени хипотези, в които съгласие не се изисква, а именно когато: 1. изображението е било направено в хода на обществената дейност на изобразеното лице или на публично или обществено място; 2. изображението на лицето е само детайл в произведение, показващо събрание, шествие или пейзаж; 3. изобразеното лице е получило възнаграждение, за да позира, освен ако между автора и изобразеното лице е било уговорено друго. В ал.3 е уговорено, че за използването на произведение по ал. 1 между автора и изобразеното лице могат да се уговорят условия. Съдът намира, че от доказателствата по делото се установи безспорно, че двамата ищци, които са били съдружници в търговското дружество „У.м.“ ООД към периода на заснемане на фотографиите и ответното дружество очевидно е постигната уговорка, ищите да бъдат заснети като модели и почиващи си лица във въпросния туристически обект лица на фотографии, заснети от професионален фотограф, за което на дружеството е заплатено възнаграждение през м.август 2007г. в размер на левовата равностойност на 700 евро. Плащането се установява безспорно от постъпилото писмо от „УниКредит Булбанк“ АД в изпълнение на акта по чл. 62 от ЗКИ, като основанието за плащане е за фотосесия. Съдът намира за неоснователни възраженията на ищите, че това заплащане към „У.м.“ ООД било ирелевантно, тъй като се касаело за дружество – трето

лице, а не било платено лично на тях. Не е спорен факта, че именно двамата ищци са съдружници и собственици на капитала на въпросното дружество, в чийто предмет на дейност е било именно предлагането на услугите им като модели. Предвид горното, макар формално дружеството да се явява трето лице, то същото е съконтрагент на ответника и именно с него е уговорено и на него е платено за осъществяването на заснемането на фотосесията от двамата ищци. Това, че не е сключен договор лично с тях, а с дружество, чийто съдружници и собственици на капитала са били, не изключва наличието на хипотезата на чл. 13, ал.2 т.3 от ЗАПСП, т.е. изобразените на фотографиите лица чрез осъществявана от тях под формата на търговско дружество дейност като модели са получили възнаграждение за въпросната фотосесия при заснемането ѝ.

Съдът намира, че са неоснователни доводите на ищците, че в случая за въпросните снимки те имали сродни авторски права като артисти –изпълнители. Съгласно чл. 74 от ЗАПСП артист -изпълнител е лицето, което представя, пее, свири, танцува, рецитира, играе, режисира, дирижира, коментира, озвучава роли или изпълнява по друг начин произведение, цирков или вариететен номер, номер с кукли или фолклорна творба. Аналогично е определението и в чл. 3а от Международната конвенция за закрила на артиститеизпълнители, продуцентите на звукозаписи и излъчващите организации Обн. - ДВ, бр. 111 от 22.12.1995 г.; в сила от 31.08.1995 г.; Ратифицирана със закон, приет от 37-о Народно събрание на 19.04.1995 г. - ДВ, бр. 39 от 1995 г., съгласно която норма артисти – изпълнители означава артисти, певци, музиканти, танцьори и други лица, които представят, пеят, изнасят, декламираат, играят или изпълняват по друг начин литературни и художествени произведения. Доводите на ищците, че изброяването е непълно, не означава, че участието на фотомоделите при заснемане на снимки е изпълнение на артист-изпълнител. В случая ищците не са изпълнявали никакво литературно или друго художествено произведение, те са само изобразени лица на въпросните фотографии. Твърденията им, че взели участие в реализация на творческия замисъл заемайки пози на тялото и изразения на лицето, не означава че са осъществили творческа дейност по смисъла на горепосочените норми. Обектът на авторското право, включително и сродното на артист-изпълнител е творчески резултат от целенасочена дейност. Типична характеристика на произведението, което е годно да бъде обект на авторски и сродни на тях права, е целта на неговия автор да създаде продукт на своите интелектуални усилия и труд, който да намери съответна на замисъла реализация. Произведенията на литературата, изкуството и науката са последица на умствена, интелектуална продуктивност на индивида, обективизирана по начин, който е сетивно възприемаем от неограничен кръг хора. Ето защо, от обхвата на закрилата са изключени тези обекти, чиито специфични особености не са обусловени от съзнателната и целенасочена дейност на претендиращия авторство. В случая в характеристиките на произведението не е включено намерението на ищците да създадат въпросните снимки, а само е използван техния образ. Не те са измислили композицията на снимките и позите, това е дело на автора-фотограф. Не може да се приеме, че единствено дейността на ищците е причина за създаването на произведенията –фотографиите и те са следствие от творческа дейност от страна на ищците, такава е дейността на заснелия ги фотограф, но не и на

ищите, макар те да фигурират като заснети образи на снимките. Ето защо, съдът приема, че участието на ищите в снимките не ги прави артисти-изпълнители. Поради това, те не могат да претендират обезщетение за вреди от нарушаване на авторските им права, каквито не притежават върху фотографиите. Няма как фотомоделът да се възприема като носител на сродно авторско право върху заснетите снимки. Самият фотомодел в конкретния случай и съобразно твърденията на ищите е част от организирано и финансирано от ответника мероприятие – рекламна фотосесия, но не и обект на закрила, като фотомоделите нямат качество на артисти-изпълнители, тъй като не осъществяват творческа дейност. Работата на фотомодела не попада в обхвата на нормата на чл. 74 ЗАПСП, за да се приеме, че същият има правата, очертани от следващите разпоредби на закона / в този смисъл по аналогичен казус има и практика на съда, като напр. решение под №1548/31.07.2017г. по т.д. №2636/2016г. на СГС, което е влязло в сила, потвърдено с решение от 30.5.2018г. по Търговско дело 5289/2017г. на САС, решение от 05.03.2013г. по гр.№1719/2011г. на СГС и мн. др.

Тук следва да се отбележи, че от една страна противоречейки си ищите твърдят, че имат сродно авторско право за въпросните снимки, а от друга страна, че въпросните фотографии нямали характера на потретни изображения, тъй като фокусът им бил върху средата, която предоставял ответника в помещенията си и чл. 13 от ЗАПСП не намирал приложение. Ако се възприеме горното, при това положение ищите пак нямат никакви сродни на авторски права върху същите, тъй като авторското право принадлежи на заснелия ги фотограф, тъй като той е осъществил подбора на средата, позата, светлината и прочие. Ирелевантно за спора е дали ответникът е представил договор с въпросния фотограф и каква е уговорката им, тъй като никой няма право да предявява пред съд чужди права. Дори и да има нарушение на уговореното с професионалния фотограф, заснел процесните снимки, то нарушение би имало на неговото авторско право, но ищите не са нито негови правоприемници, нито имат право по какъвто и да е бил начин да релевират неговите права и евентуалното им нарушаване. Именно по същия аргумент е без значение и довода на ищите, че дори и авторът на заснетите фотографии да е предоставил правата на ответника, тъй като били минали десет години, а именно от 2007г. до 2017г., то след това имало неправомерно ползване на фотографиите с оглед уговорения в чл.37, ал.2 от ЗАСПП максимален срок за отстъпване на правата от десет години. Всички тези аргументи касаят евентуално нарушение на авторското право на фотографа, който е заснел въпросните снимки, а не на ищите, които са само изобразени на тях лица, участващи в качеството си на модели при заснемането. Това не ги прави автори на фотографиите по смисъла на закона, за да могат да релевират подобни твърдения. Независимо от горните аргументи по делото е безспорно, че заснемането на процесната фотосесия за престой във В.С. е осъществено по възлагане на ответника с цел рекламна кампания, за която на изобразените лица е платено чрез търговското дружество, чийто дялове са притежавали възнаграждения. Следователно създаването на въпросните снимки сами ищите твърдят да е осъществено в рамките на възлагане, затова приложима е разпоредбата на чл. 42 ЗАПСП, която предвижда авторското

право върху произведение, създадено по поръчка да принадлежи на автора на произведението, ако не е уговорено друго, като поръчващият има право да използва произведението без разрешение на автора за целта, за която то е било поръчано. В решение № 214/13.05.2016 г. по търг. д. № 3088/2014 г. на ТК на ВКС, постановено по чл. 290 ГПК и съставляващо уеднаквена практика, която следва съдилищата да съобразяват, е разяснен характерът на договора за възлагане създаването на произведение, което е обект на авторско право. В правната доктрина договорът за поръчка за изработване/създаване на произведение се определя като самостоятелен вид договор, по който престацията е творчески резултат. Съзателят на произведението притежава права върху него, което го отличава от договора за изработка. Отликата между договора за възлагане на произведение по чл. 42 ЗАПСП и договора за поръчка (чл. 280 - чл. 292 ЗЗД), е в резултата - при първия договор се дължи материален резултат (създава се произведение), а при договора за поръчка се дължи правен резултат. Възложителят сключва договора, за да използва създаденото от автора произведение, дефинитивно за целта за която то е създадено. Авторът на произведението, създадено по поръчка запазва неимуществените правомощия от съдържанието на авторското си право, които не могат да бъдат отчуждавани съгласно чл. 16 ЗАПСП. При договорите за възлагане на произведение е въведена оборимата презумпция, че поръчващият има правото на изключително ползване на произведението без разрешение на автора само за целта, за която е създадено, освен ако в договора за възлагане не е уговорено друго. Правилото на чл. 42, ал. 1 ЗАПСП е диспозитивно и по аргумент от чл. 36 ЗАПСП страните могат да уговорят в договора за възлагане различно по обем право на използване на произведението от поръчващия, за определен срок, на определена територия и др., но доколкото няма изискуема форма за действителност за такъв договор и не се спори между страните, че самата фотосесия е снимана като възложена по поръчка от ответника с цел реклама на въпросната В.С., то е безспорно, че за възложителя (поръчващия) е възникнало правото да използва произведението, в случая снимките, дори и без изрично разрешение на автора за целта, за която то е било поръчано – реклама, а в случая данните са, че същите са ползвани именно и само за горното. Независимо от изложеното, доколкото това касае правоотношения между автора – фотограф и ответника, по никакъв начин не влияе на твърдяните права на ищите, тъй като те не са автори на въпросните фотографии и нямат право да предявяват чужди права пред съда.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че не се установи ищите да са носители на сродно авторско право върху процесните фотографии, които са създадени с тяхно съгласие и при заплащане на възнаграждение за участието им като фотомодели през август 2007г. чрез търговското дружество, чийто дялове са притежавали – „У.м.“ ООД, поради което не е налице нарушение спрямо тях по смисъла на ЗАПСП, за което ответникът да дължи обезщетение. В случая съдът кредитира и заключението на изслушаната експертиза, че по принцип възнаграждението на фотомоделите за участие във фотосесия е еднократно, в случая такова е уговорено и заплатено през 2007г., поради което независимо от факта, че въпросните снимки са използвани и през 2020г. не е налице неправомерно използване спрямо ищите, предвид наличието на хипотезата на чл. 13, ал.2 пр.3 от ЗАПСП

и установеното заплащане на възнаграждение. С оглед горните съображения искът следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора на ищите не се дължат разноси. Ответникът е претендирал такива, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение по представената фактура на стр.236 и платежно нареждане към нея в размер на 3755,20 лв., както и 177,50 лв. – депозит за вещо лице, приложен като вносен документ по делото на стр. 245 от делото. Ищите са заявили възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. В случая макар и с предмет авторско право, спорът е с определен материален интерес, а именно сумата на търсеното обезщетение от общо 7 000 лв., т.е. това е цената на исковете. С оглед горното съгласно чл. 7, ал.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения дължимото такова се определя по т.3 по следната формула: при интерес от 5000 до 10 000 лв. - 580 лв. + 5 % за горницата над 5000 лв. Или в случая възнаграждението възлиза на сумата от 705 лв. С оглед горното и като намира, че делото не съставлява фактическа или правна сложност, съдът намира, че възражението е основателно и без да се отразява на отношенията между адвоката и неговия клиент – ответника, присъжданото възнаграждение следва да бъде намалено като прекомерно до размер на горепосочената сума от 705 лв. и като се добави депозита за вещо лице, присъжданите на ответника разноси следва да възлязат общо на сумата от 882,50 лв., които ищите дължат общо.

Воден от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Й. СТР. Й., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, и К. ХР. Й., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, двамата със съдебен адрес - гр. София, ул. **** – адв. И.Я., срещу ЕТ „С.И.-М.Д.Н.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, район Средец, ул.“****”, представляван от М.Д.Н. и със съдебен адрес – гр. София, бул.**** – адв. Ст. С., искове с правно основание чл. 95 от ЗАПСП за присъждане на обезщетение общо в размер на 7000 лв. / седем хиляди лева/, по 3500 лв. за всеки от ищите, за нарушени сродни на авторските права, изразяващи се в неправомерно използване на фотографии, заснети през 2007г. във В.С., като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 от ГПК ищите Й. СТР. Й., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, и К. ХР. Й., ЕГН *****, с адрес гр. София, бул. ****, двамата със съдебен адрес - гр. София, ул. **** – адв. И.Я., да заплатят общо на ЕТ „С.И.-М.Д.Н.“, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление – гр. София, район Средец, ул.“****”, представляван от М.Д.Н. и със съдебен адрес – гр. София, бул.**** – адв. Ст. С., сумата от 882,50 лв. / осемстотин осемдесет и два лева и петдесет стотинки/, представляваща съдебно-деловодни разноси.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните. Да се връчи препис.

Съдия при Софийски градски съд: _____